

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

Στις παραμονές του Ρωσοτουρκικού Πελέμου. Πώς ο Όθων απέφασε να εκστρατεύση στη Θεσσαλία επί κεφαλής άνταρτών! Ο ένθουσιασμός της Αμαλίας. «Φωτιά, παντού φωτιά!». Μιά αλησμόνητη νύχτα γύρω από το Παλάτι. Κυρίες της τιμής έφιππες για τον πόλεμο! Ο Ανδρέας Μεταξάς και ο Όθων, κ. λ. π. κ. λ. π.

Την εποχή που η Ελλάδα ήταν ακόμα μικρή, και το σύνολό της φτάνανε λίγο παραπάνω από τη Λαμία, ο Βασιλεύς Όθων συνέλαβε την παράτολμη ιδέα να εκστρατεύση εναντίον της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και να καταλάβη με πραξικόπημα τη Θεσσαλία. Οι λεπτομέρειες της εκστρατείας αυτής είνε πολύ περιέργες και γεμάτες δραματικών ενδιαφών :

Από το 1851 τα πράγματα της Ανατολής είχαν αρχίσει να θολώνουν. Το πολιτικό βροχίμετρο έδειχνε ότι δεν θ' άργουσε να ξεσπάσει η πολυετής πόλεμος, δηλαδή ο πόλεμος της Ρωσίας κατά της Τουρκίας. Στην Ελλάδα, εκτός από το καθαρώς φιλωρωσικό νόημα των Ναυαίων και άλλων λαών συμπαθούσε το «ξανθό γένος» το όποιον σύμφωνα με τις ποσητηρίες του Αγαθαγγέλου, θα έλευθέρωνε μία μέρα την Πόλη. Τη συμπάθεια αυτή του Έλληνικού λαού προς τη Ρωσία την έβλεπαν με κακό μάτι οι δύο άλλες δυνάμεις, η Γαλλία και η Αγγλία και με κάθε τρόπο προσπαθούσαν να την εξουδετερώσουν. Οι δύο πρεσβευταί, Γοναίς και Ρουάν, έκαναν συχνά διαβήματα εξορκίζοντας τον Όθωνα να μη προβή σε καμιά άπερσεκία την όποιαν η χώρα του θα έπληθύνε άνοιβά. Αλλά ο πατριώτης Βασιλεύς έδήλωσε ότι «προοισμός του ήτο η άπελευθέρωσις των υπό Ξυγόν Έλλήνων και ότι αυτής εις πρώτην ευκαιρίαν θα έψυνε την σημαίαν του κινήματος, καλών όλους τους ύποδούλους εις εξέγερσιν». Στάς Αθήνας είχε ιδρυθεί και πολεμικό κομμάτι με τον Βασιλέα επί κεφαλής.

Πολεμικός άναβρασμός εκυριαρχούσε από τη μιά ως στην άλλη άκρη της Ελλάδος. Ο άρχιμανδρίτης μάλιστα Δουσίθεος ο Καισάρης έπαραστάσεως σε ώρισμένη ήμερα.

Εν τώ μεταξύ στάς Ανάκτορα έγινοντο πυρετωδώς έτοιμασίες για μιά εκστρατεία στη Θεσσαλία. Η Βασίλισσα Αμαλία, μπρός στον ένθουσιασμό της, δεν ελογάριαζε τίποτα. Και όταν ένας φρόνιμος ύπουργός, ο Πήλικας της ειπε :

— Το αίτημα, Μεγαλειότητ, και ο ένθουσιασμός είνε καλά για το λαό άλλ, οι κυβερνώντες πρέπει να ύποχωρούν στην λογική.

Η Αμαλία άπήνησε, κατακόκκινη :

— Το ζήτημα της Ανατολής είνε στα χέρια της Ελλάδος και του Όθωνος, γιατί έχουν το δικαίον μαζί τους που είνε όπλο άκαταμάχητο. Τα εκπομπύρια των ύποδούλων Έλλήνων θα εξέγερθούν, σαν ένας άνθρωπος! Άρκει να κινήση ο Βασιλεύς και το ζήτημα ελεύθη.

Και επειδή και άλλος γνωστικός ύπουργός ο Προβέλιος, ήθλησε ν' της ύποδειξη τους κινδύνους εκ μέρους της Αγγλίας και της Γαλλίας, ή Αμαλία του ειπε και αυτού :

— Τι θα μās κάνουν αι Δυνάμεις; Οι καταλάβουν τάς Αθήνας; Άς έλθουν. Νά!... άφαινομε στη διάθεσί τους το παλάτι μας. Δεν έγγίζουμε τίποτε. Άς έλθουν ν' αναπαύονται εδώ, έπεις προχωρούμε στη Θεσσαλία. Θα έμποδισθούν να ταξειθεούν τα πλοία μας; Αλλά το κακό είνε μικρό, αφού ο Ρωσοτουρκικός πόλεμος και άνάγκη θα σταματήσουν το εμπόριο της Μαύρης θάλασσας. Θα μās πάρουν τα λίγα πολεμικά μας πλοία και δεν θα μās αφήσουν να κ' υνηθούμε; Τότε θα έμποδιουν και την Τουρκία. Δεν θα μās δέσουν χειροπόδαρα για να ειπούν στους Τούρκους «έλατε να τους σκοτώσετε!» Αλλά και αν μās κάψουν μερικές πόλεις και αν μās κάψουν τα πλοία; Έ, λοιπόν; Και στην επανάστασι του 21 του εκαμαν και ή Ελλάδα τα ξανάκομε. Η ζημία είνε μόνο όλική. Δ'ν έχουμε χρήματα; Άς φάμε χόρτα. Έγώ πρώτη τά τρώγω!

Τέλος ο Ρωσοτουρκικός πόλεμος, ο λεγόμενος Κριμαϊκός εκηούθη. Τότε οι Βασιλείς της Ελλάδος δεν είχαν κρατημό. Ο Όθων κατέστρωσε το μεγάλο του σχέδιο. Η Αμαλία έγύριζε μέσα στο παλάτι και έλεγε στις κυρίες της τιμής και τους άλλους αόλικούς :

— Φωτιά! Πόλεμος κατά των τυράννων! Έτοιμασθήτε!

Άλλ, οι δύο προαναφερθέντες ύπουργοί έψφμεναν στη συντηρητικότητα της και ή Βασίλισσα, σε μιά στιγμή άγανακτήσεως, έφώναξε :

— Είνε ντροπή ν' αφήσετε το Βασιλέα σας στη μαγιονέττα των ξένων. Τι είνε αυτό που λέτε; Νό περιμένουμε τί; Νά, οι Ρώσοι έπέρασαν το Δούναβι!

— Μεγαλειότητ, ειπε ο Πήλικας, επιτρέπατέ μου ν' άμφιβάλλω. Καμιά τέτοια είδηση δεν ύπάρχει.

— Οι Ρώσοι έπέρασαν το Δούναβι, επέμενε ή Αμαλία. Είνε θετικό!

Όταν, ύστερ' από πολλές ήμερες, ήρθε στας Αθήνας ή είδησις

ότι ο Ρωσικός στρατός είχε περάσει το Δούναβι οι ύπουργοί ελογάριασαν και βρήκαν, ότι το γεγονός αυτό το τόσο σημανικό, είχε συμβή την ίδια εκείνη ήμερα που το άνήγγειλε ή Βασίλισσα! Η σύμπτωση αυτή τους κατέληξε. Πώς το έμαθε ή Βασίλισσα; Κανείς δεν μπορούσε άκομη να το ξέρη στην Ελλάδα. Η ψυχή της όραγε το είχε μαντέψει!...

Η Αμαλία με το νού της είχε κιάλας νατακτήση τη Θεσσαλία, και ελογάριαζε την πρόοδο που θα έδινε στη γεωργία, το δέντρο που θα έφερεν από τη Βαυαρία, για να τώ μοιράση στους κτηματίες, τις άγελάδες και τα πουλερικά και τέλος, με παιδική άφέλεια και χαρά, έπρόσθεσε :

— Τι ώραιες έκδρομές θα κάνω στο Πήλιο με τ' άλογο!...

Επί τέλους άπεφασισθή να γείνη ή εκστρατεία της Θεσσαλίας, μυστικά και χωρίς θόρυβο, αφού και οι ίδιοι οι Βασιλείς είχαν καταλάβει ότι, για χίλιους λόγους ήταν, άδύνατον να κηρύξουν φανερά και έπίσημος τον πόλεμο εναντίον της Τουρκίας.

Η νύχτα που θα εξέκινούσαν ώρισθη μυστική. Θα έφυγε ο Βασιλεύς, ή Βασίλισσα με τις δεσποινίδες Λιδωρικη και Ράινε, οι ύπασπιστοι Γαρδικιώτης, Γρίβας, Κρατάσσο, Νουταράς, Μομούρης, Βαλτινός, διάφοροι άλλοι αόλικι, άκόλουθοι, σταυλίτοι, μάγειροι. Ο ναύαρχος Σαχίνης θα έμνε ως διοικητής των Ανακτόρων στας Αθήνας και ο στρατηγός Κολοκοτρώνης θα έφρόντιζε να στέλνη στα σύνορα άνδρες, χρήματα, πολεμοφόδια, τρόφιμα. Επίσης στας Αθήνας θα έμναν και όλοι οι Διαγυλις ως άνηκοντες στον ταχτικό στρατό. Ένας έξ αυτών ο Καίσαρ Ρώμας, γλωσσομαθής και τέλειος επατριδής, θ' ανέλαμβανε την ύπηρεσία των πληροφοριών.

Με άλλα λόγια, ή μόν έπίσημος Έλλάς, ή μάλλον ή Κυβέρνησις της, θα έμνε ουδέτερος, οι δέ Βασιλείς της, έτι κεφαλής άνταρτικού σώματος θα ειτίβαλαν στη Θεσσαλία για να την άπελευθερώσουν!

Ο Σταυλόρχης είχε διαταχθεί να έχη έτοιμα τ' άλογα, με τα πόδια τους τυλιγμένα σε μαλλί και σε δέρμα για να μην άκούγονται το βήμα τους, μέχρι ότου θα έβγαιναν από τας Αθήνας. Υπήρτες της Αόλης είχαν σιαλει κρυφά για να έτοιμάσουν φαγητά και ότι άλλο θα έχρειάζετο για δύο ώρων άνάπαυσι το μεσημέρι και το μεσάνυχτα στους διαφόρους σταθμούς μέχρι των συν'ων, όπου ο Βασιλεύς θα άφηνε το ίκόντιο και θ' άντιχούσε το πολεμιστήριό σάλπισμα!

Την ώρισμένη νύχτα, τ' Ανάκτορα είχαν πάρι παράδειση έρη.

Οι ύπασπισται ήρθαν με ρούχα ταξειδιοθ, οι κυρίες της τιμής είχαν φρεσόνις άμαζόνες τους και ήσαν έτοιμες ν' άνέβουν στ' άλογα, ή Αμαλία έπιθεωρούσε το άλόγο της που την έπεριμενε στην πίσω πόρτα των Ανακτόρων, ή Μεγάλη Κυρία Βασιών Πλουσσορ εκλειδωσε τα πολύτιμα άντικείμενα της Βασίλισσας σε θήκες

επίτηδες κατασκευασμένες, οι γραμματείς του Βασιλέως Βέτλανδ και Βένιγκ εκλείων την διοθήκη και τα έγγραφα του Όθωνος σε μιά κάσσα που θ' άσφαλιζονταν με όλα τα μέσα και τέλος μυστικό και άθόρυβα το άλογο και οι σταυλίτες περνώντας μέσ' από τον Κήπε, έφθασαν στην αόλη των Ανακτόρων έχοντας επί κεφαλής το Σταυλόρχη Μιτάνερ.

Στο μεταξύ όλοι οι άρχηγοί των επαναστατικών σωμάτων που επρόκειτο να ειβαθούν απ' όλα τα μέρη στη Θεσσαλία, έχρόταν να λάβουν μυστηριωδώς τις διαταγές του Βασιλέως και με τον ίδιο τρόπο έφυγαν να πάνε στις διάφορες έξω των Αθηνών θέσεις όπου τους έπερίμεναν τα πολλημάκια τους.

Στην πόλι των Αθηνών δεν ήτανε, φαίνεται, τίποτε γνωστό από όλη αυτή την έτοιμασία της προπονητοδς έκστρατείας. Το βέβαιον όμως είνε, ότι κυριαρχούσε φιλοπόλεμο πνεύμα και καθημερινώς έφυγαν άντάρτες για τη Θεσσαλία, αφού πρώτα περνούσαν κρυφά, νύχτα από το Παλάτι να πάρουν... την ενήχ του Όθωνος! Συχνά, άντι του Βασιλέως, δεχότανε τους άντάρτες αυτούς ή Βασίλισσα, ή όποια τους μιλούσε την πομπώδη γλώσσα της Μεγάλης Ιδέας και εκρούφανε τον ένθουσιασμό τους.

Ός τόσο ή Αμαλία έταχτοποίησε όλες τις προσωπικές ύποθέσεις της, όστε να μη βρεθή άνέτοιμη σε κάθε έκπληξι του μέλλοντος. Η έπί των τιμών δεσποινίδ Λιδωρικη κατέγραψε τις έπιστολές της και τις εκλειδωσε σε ιδιαίτερα κουτιά. Τα κουτιά αυτά,

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος ΠΙΕΡ ΛΕ ΚΟΚ

σύμφωνά με την επιθυμία της Βασιλίσσας, αν πέθαινε, θα παραδίνονταν στη Βαυαρική Προσβία. 'Η εργασία αυτή έτελεσεσ άκριβώς την όρισμένη για την αναχώρητι νύχτα... 'Αμέσως, ύστερα ή Βασιλίσα επιθέωρησε τις έξαρητήσεις των άλλων, έβαλε πιστόλια στις θήκες κάθε σέλας, και άνέβηκε στο δωμάτι της για να συνηνηθη με το Βασιλέα, που θα έδινε τη διαταγή της αναχωρήσεως.

Τη στιγμή εκείνη ο άρχηγός του Ρωσικού κόμματος 'Ανδρέας Μεταξάς, παραβαίνοντας κάθε έθιμοτυκία, μπήκε όρμητικά στο ιδιαίτερο δωμάτιο του Βασιλέως και του μίλησε τη γλώσσα του άληθινοφ πατριωτισμού, αλλά και της λογικής και της όρθοφροσύνης. 'Ο 'Οθων έπάλασε πολύ έναντιον της λογικής αυτής. Μέσα στην ψυχή του έγινε άγων τρομερός. 'Αλλ' ό Μεταξάς έπέμενε. Και οι Βασιλείς χλωμοί, κλαίοντες—λέγεται μάλιστα, ό ι σε μία στιγμή ή 'Αμαλία έλιποθύμησε — έδωσαν διαταγή να ξιναγυρισούν τ'άλογα στους σταύλους τους και οι άκόλουθοι στα δωμάτιά τους. Το όρατο όνειρο είχε διαλυθη!

'Ο Βασιλεύς και ό λαός έδοξίμασαν μεγάλη άπογοήτευσι. Και όμως ό εσγνης λαός ήξερε να έκτιμήη τις περιστάσεις όπως δείχνει το άκόλουθο γεγονός :

'Ο 'Οθων δέν μπορούσε να ξέρη με ποιόν τρόπο ό λαός δέχθη την ματαιώτι της Θεσσαλικής έστρατείας. 'Ενόμιζε ότι ήταν άγανακτισμένος έναντιον του και τοόδο έδιπλασίαζε τη λύτη του. Μία μέρα όμως, ενώ ένύμει έφιππος άπό τον ταχυικό του έσπερινό περιόρατο, είδοποιήθη ότι πλήθη λαού ήταν μαζωμένα μπροστά στο καφενείο της <Ώραιάς 'Ελλάδος> και έφθαναν ως στη Χρυσοσπηλιώσισα. Τόν Βασιλέι συνάδους ό Διαγγελείς Δράκος, άξιοματικός του 'Ιππικού, γιός Σουλίου τον ήρωος, εύθυμος και χαριτωμένος άνθρωπος, που ό 'Οθων τον έκτιμούσε πολύ. 'Ο Δράκος συνέσπρε στο Βασιλέα να στρίψουν και να πάνε άπό άλλο δρόμο στα 'Ανάκτορα.

— 'Ελέω να μάθω τη ζητη έ ό λαός μου ! έλεε ό Βασιλεύς. 'Ελέω να μιλήσω με το λαό μου !...

Και συνέστηνε μόνο να μην άκολουθήση ή Βασιλίσα. 'Αλλ' ή 'Αμαλία έπέμενε ν' άκολουθήση και αυτή. 'Ο Δράκος έπροχώρησε τότε προς τους συνηεντωμένους και τους έρώτησε τι ζητούν.

— Να φωνάξουμε ζητω το Βασιλέι μας, που εινε παλληκαράς ! απάντησαν.

Οι Βασιλείς έπροχώρησαν τότε, και ό λαός, έξαλλος άπό τον ένθουσιασμό του, τους έπερικύκλωσε και φιλοέσε τη φουσανέλλα του 'Οθωνος και το φόρεμα της 'Αμαλίας. Οι Βασιλείς δε μπορούσαν να κρατήσουν τά δάκρυά τους.

Θριαμβευτική και συνηνική ή πομπή, έπροχωρούσε στο Παλάτι, όπου ό αδάλαχος Γερδινιώτης Γρίβας, μη γνωρίζοντας τα συμβάντα, και νομιζοντας ότι πρόκειται περι έχθρικής έκδηλώσεως, διέταξε να παραταχθη ή φρουρά και να προστατέψη τά 'Ανάκτορα. Συγχρόνως έστειλε έφιππους άγγελιαφόρους για να είδοποιήσουν τους Βασιλείς για τον κίνδυνο. 'Εφθασε όμως ή πομπή στο Παλάτι και ό λαός, στην όραη του ένθουσιασμού του, μπήκε στο προαύλιο με άλαλαγμούς. 'Ο Γρίβας είδε κ' έπαθε για ν' άπαλλάξη τους Βασιλείς άπό τον κόσμο.

Και όλη τη νύχτα ή πρωτεύουσα άντηγύισε άπό πατριωτικά θούρια και έκδηλώσεις φιλοβασιλικές.

'Ο βαρώνος Σίνας, προσβευτής τότε της 'Ελλάδος στη Βιέννη, όταν έπληροφωρήθη άπό μία έπιστολή φίλου του, ότι έσχεδιάσθη έκστρατεία στη Θεσσαλία, στην όποα μάλιστα θα λάβαιναν μέρος και ή δεσποινίς της Αύλης, άνετινάχθη άπό την πολυθρόνα του και έλεπε :

— Μέ τις τοούτες στη Θεσσαλία ! Δέν το χωράει ό νοός μου !..

Η ΣΚΟΥΡΙΑ

Κατόνιν στατιστικής άπεδείχθη ότι ή σκουριά κατατρώγει καθημερινώς πενακόσους τόνους σίδερα άπό τις σιδηροδρομικές γραμμές της 'Αμερικής, παρ' όλην την χρήση του μινίου που χρησιμοποιούν προς άποφυγήν της όξειδάσεως.

Αυτό άνάγκασε τους 'Αμερικανούς να χρησιμοποιούν πλέον διά την κατασκευήν των σιδηροδρομικών γραμμών τον ένα μίγμα χαλβος και νικελίου που δέν προσβάλλεται καθόλου άπό την σκουριά.

ΑΝΘΗ ΨΥΓΕΙΟΥ :

'Ως τώρα είχαμε κρέας ψυγείου, τυρί, γάλα, βούτυρο και φρούτα. Τώρα, χάρις στο άκούραστον έρευρητικό πνεύμα των άμερικανών, άρχισε ή μεταφορά έντό: είδικών ψυγείων άνθέων Καλλιφρονίας εις Παρισίους !

Σημειώτεον ότι τά άνθη αυτά συσκευασθέντα εις Καλλιφρόνιαν έφθασαν στο Παρίσι δροσερότατα σά να είχαν κοπή προ πέντε λεπτών !

ΜΙΚΡΑ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Άπό την συλλογή του Τρέιχ)

'Ένα στοιχημα. 'Ο λαγός πούπαιζε στο 'Ιπποδρόμιο. Πώς την έπαθε ό φορατζής. 'Ο λαγός που κόντευε να ...βρωμίση. Οι λαγοί που μεταβάλλονται σε ...κουρελλόχαρτα !

'Ο διάσημος φαρσέρ Βιβιέ, είχε πάει κάποτε να έπισκεφθη έναν φίλο του που κατοικούσε στην έξοχή. 'Εκει λοιπόν που ένάθητο στην ταράτσα της επαύλεως του φίλου του κ' έβιαν κοφέ, είδεν άξαφνα έναν λαγό να πετάγεται πίσω άπό κάτι θάμινους. 'Ο Βιβιέ, που ήταν θαυμάσιος σκοπευτής, χωρίς να χάση καιρό ξεκρέμασε το τουφέκι του φίλου του, πυροβόλησε και σκότωσε τον ταλαίπωρο λαγό.

— Θά τον μαγειρεύω μόνος μου, έδήλωσε στον φίλο του. 'Εχω, ξέρεις, την άδυναμία να μαγειρεύω μόνος μου το κυνήγι μου. Σε προσκαλώ λοιπόν το βράδυ σπιτι μου, στο Παρίσι, να λάβης μέρος στο συμπόσιο !

— Στο Παρίσι ; τον έρώτησεν έπληκτος ό φίλος του. Μά δέν ξέρεις, ότι αν θελήσης να μπής στο Παρίσι με τον λαγό σου, θα πληρώσης τεράστιο φόρο ;...

Την έτοχη εκείνη πράγματι, μόλις είχε ψηφισθη κάποιος νόμος έπιβάλλον μεγάλη φορολογία έπί της εισαγωγής <θηράματος> στη γαλλική πρωτεύουσα.

— Δέν θα πληρώσω τίποτα ! άτίτησεν ό Βιβιέ.

— 'Αδύνατον !

— Στοιχηματίζουμε ;

— 'Οχι θέλεις ! ..

Κι' έτσι το στοιχημα έτέθη...

'Ο Βιβιέ άρχισε άμέσως τις... προετοιμασίες του ταξειδιού του : 'Εφόρσε στον λαγό το κοστούμι κάποιου... φασοιλή των παιδιών του φίλου του, του έβαλε στο κεφάλι ένα...τρικαντό, και του έξωσε ένα μικροσκοπικό σπαθάκι. Κατόνιν, τον έάλλωσε μέσα σ'ένα κασόνι, το όποτον και πήρε μαζί του. 'Ο φίλος του, ό όποιος φυσικά δέν άκούθηδύσε στο ταξειδι του, δέν μπορούσε να έννοση τους λόγους των παραδόξων αυτών προετοιμασιών.

'Όταν οι δύο ταξειδιώται έφθασαν στην 'Πύλη> των Παρισίων, ό έτι της εισπράξεως τοό δημισίου φόρου υπάλληλος τους έπλησίασε :

— 'Εχετε να δηλώσετε τίποτα ! τους έρώτησε δείχνοντας το κασόνι του Βιβιέ.

— Τίποτα ! απήνησεν ό Βιβιέ πέρνοντας ένα ύφος κλαυθμηρόζον. Κι' άνοίγοντας το κασόνι του έδειξε στον κατάπληκτο φορατζή τον... μετεμειωμένο λαγό του, προσθέτοντας :

— Πάω να βαλσαμώσω τον παλιό μου αυτό σύντροφο... τον μόνον μου κόρο της ζωής...

— Μά...τ' εινε αυτό, κύριε ; έρώτησεν, έμβρόντητος, ό φορατζής.

— 'Αχ ! άρχισε να όλοφύρεται ό Βιβιέ. 'Ηταν ό καλλίτερος... ήθλοποιός του θιάσου μου... Διευθίνω ένα μικρό ίπποδρόμιο : Αυτός ό λαγός ήταν το καλλίτερο σούμερό μου... Δέν φαντάζεσε τι έξυπνος ήταν.

— Μήπως... τον σκότωσατε από κυνήγι κύριε ;...

— Τι λέσε καλέ ! Μου τον σκότωσε μία μαιμού, ή πρωταγωνίστρια του θιάσου μου, μ' ένα πιστόλι στις πρόβες κάποιου νέου έργου... Τι θά γίνει τώρα ;... Πώς θά ζήτω ;... Φαντασθήτε πως ό λαγός αυτός, κύριε μου, έταίξε... ταμπουέλο, ήξερε... άριθμητική, έταίξε... πόκερ, νάι, πόκερ, κύριε... Και να είμαι άναχαρισμένος, τώρα, να τον βαλσαμώσω...

'Ο Βιβιέ είχε άρχισει τά κλάματα. 'Ο φορατζής, συνηνμένος κι' αυτός, τον... συελυπήθη για την άπώλεια του πρωταγωνιστού του, και τον άφησε να περάση έλεύθερα, ψιθωρίζοντας τον λόγια παρηγορητικά...

'Υστερ' άπό αυτό ό φίλος του Βιβιέ άναγκάσθηκε να παραδεχθη πως είχε χάσει το στοιχημα. Το ίδιο δε βράδυ, ό λαγός που... ήξερε ταμπουέλο και άριθμητική, παρείθητο ως... όρεκτικότατος μεζές !...

***

'Ο διάσημος γάλλος ήθλοποιός Γκυγιέν, ήταν μανιώδης κυνηγός, αλλά και τρομερά... άτυχος. 'Από το κυνήγι του, έγύριζε συνήθως με τον σάκκο άδειανό κι' έτσι άναγκαζόταν, για ναποφύγη τά πειράγματα των φίλων του και της γυναίκος του, να προμηθεύεται έσομο κυνήγι... άπό την άγορά.

Μία μέρα λοιπόν, μετά το κυνήγι του, έπέρασε κατά την συνήθειά του άπό την άγορά και άγόρασε έναν θαυμάσιο λαγό, ό όποιος όμως ήταν λίγο μπαγάτικος... Τόν μετέφερε θριαμβευτικά στο σπίτι του και τον προσέφερε στη γυναίκα του.

— Φίλε μου, του έλεαν αυτή άφου προηγουμένως έμύρισε τον λαγό, καλά έκανες και τον έσκότωσες σήμερα, γιατί αύριο... θα είχε βρωμίσει για καλά !...

'Ο Νεμρώδ